

Vừa uống ực một hơi dài ly beer lạnh , Toàn thả mắt nhìn mông lung với làn khói từ từ nhả ra , chân núi xa xa bây giờ không còn màu vàng của những hoa dại mùa xuân nữa .Mới hôm nào thôi mà bây giờ cả khu đồi núi hoàn toàn cháy khô , vàng úa

- Ê Toàn ! Sao nhân quá vậy , uống beer 1 mình à .

Nghe tiếng Hoàng gọi là, Toàn quay lại .

- Mới đi làm về hả ?

- Thì mới vô nhà đây .

- Thay đồ đi rồi ra làm lon bĩa cho vui .

- Để tao tắm cái đã .

Hoàng quay lưng vào trong , còn lại 1 mình Toàn ngoài sân nhẹ lắc đầu và buột miệng thở dài .Ngồi dựa hẳn ra sau thành ghế , ngửa mặt lên trời nhả từng cuộn khói mà đầu óc miên man .

Hai năm trước đây ,khi mới dọn vào căn nhà này share phòng ,Toàn thấy vui lây với cuộc sống vui nhộn ,hạnh phúc của hai vợ chồng và đứa con nhỏ của Hoàng .Tuy mới sang Mỹ ,đời sống còn quá nhiều khó khăn , vật lộn với quá nhiều thiếu thốn mà họ vẫn vui , niềm vui của mái ấm gia đình .Hàng ngày Hoàng đi học buổi sáng còn vợ Hoàng thì đi học buổi chiều vì phải thay phiên nhau ở nhà với con .

Rồi thì Hoàng cũng tìm được việc làm , tuy không khá lắm , nhưng cũng có đồng tiền vô cho gia đình .

Công việc tuy hơi nặng nhọc vì làm cho siêu thị Việt Nam , hàng ngày phải sắp hàng hoá , nhập kho hàng về , sắp xếp chỗ trong kho chứa ,giao hàng cho các nhà hàngdọn dẹp ...nhưng Hoàng vẫn rất vui và chịu khó . Vui nhất là những ngày lãnh lương , Hoàng đã chọn mua rất nhiều thức ăn mà vợ thích để về cả nhà ăn chung . Những lần như vậy Toàn cũng được mời và có lẽ Hoàng biết uống 1 ít beer từ đó ,từ cái hạnh phúc ấm êm đầy tình nghĩa đó .Càng làm lâu Hoàng lại càng cố làm thêm giờ để có thêm được ít tiền nữa , nhiều khi từ 8 giờ sáng Hoàng đã nhờ vợ hay quá giang Toàn đi ra chợ làm cho đến 8:30 tối mới gọi điện thoại kêu vợ rước về .Nhà Hoàng chỉ có 1 chiếc xe thôi ,Hoàng cũng không cần có 2 chiếc xe để làm gì , vì cả ngày trong chợ , đâu còn đi đâu nữa , cho nên Hoàng nhờ vợ chở đi làm rồi đem xe về đi học , đi giặt quần áo ...hay mua thức ăn .

Hơn 1 tháng trước đây , Khi Toàn đi làm về sớm và vợ của Hoàng nhờ Toàn trông giùm đứa con nhỏ .

Toàn vẫn như mọi ngày ngồi thờ thần ngoài sân hút thuốc để mặc cho đứa nhỏ chơi đùa tung tăng

...nhưng trời đã tối và Hoàng cũng đã gọi về nhà 2 lần để kêu vợ rước về mà vẫn không thấy đâu . Đến lần gọi thứ ba thì Toàn đành phải bỏ đứa nhỏ lên xe mà đi rước Hoàng về .Ngồi trong xe , trên đường về Hoàng lo lắng hỏi Toàn .

- Vợ tao có nói đi đâu không vậy ?

- Không ? nhưng tao thấy hình như là vợ mày đi giặt quần áo đó , vì tao thấy vợ mày bỏ quần áo trong xe shopping cart mà đẩy ra ngoài xe .

- Mày có thể ghé ngang chỗ vợ tao thường giặt đồ được không ? Tao sợ xe hư quá .

- Xe hư thì vợ mày đã gọi về rồi .

- Hư dọc đường thì điện thoại đâu mà gọi .

- Ủ ...mày nhìn kỹ xem dọc đường có xe của mày nằm đâu đó không nghe , tao chạy chậm chậm đó .

Nhưng suốt dọc đường đi ,về từ tiệm giặt vẫn không thấy chiếc xe nào nằm dọc đường cả . Thằng nhỏ đói bụng đòi ăn , Toàn đành phải quay xe về nhà mà lòng Hoàng vẫn chưa muốn .

- Thôi Ông con à ! thằng nhỏ đói rồi , mày không muốn ăn thì cũng phải cho thằng nhỏ ăn chứ .

- Ủ thì về !

Về đến nhà thấy có chiếc xe cảnh sát đậu trước cửa nhà , Hoàng mở ào cửa xe ,chạy nhanh vào nhà suýt tí đụng phải ông cảnh sát đang đi ngược ra .

- Chuyện gì vậy thưa ông .

- Ô không có gì ! Có người nhặt được giấy tờ đưa cho tôi với địa chỉ này , nên chúng tôi lại đây đưa lại

cho chủ mà thôi .Xin hỏi ai là Nguyễn Hoàng ạ .

- Vâng đó là tôi , thưa ông .

- Đây có phải là giấy tờ của ông ?

Hoàng cầm lên xem và nói .

- Thưa đúng ạ ... Cảm ơn ông rất nhiều .

- Không có chi . Người cảnh sát vừa nói đưa hết những tờ giấy còn lại cho Hoàng , rồi bước ra đi .

Hoàng cất vội mấy tờ giấy rồi mở cửa bước nhanh vào nhà . Vợ Hoàng vẫn chưa về .Thắc mắc thì ít nhưng lo lắng thì nhiều , không biết có chuyện gì xảy ra hay không mà sao sổ giấy tờ từ lâu ở trong bóp của vợ chàng lại vào tay cảnh sát được .

- Ông à ! cho thằng nhỏ ăn đi kìa .

Hoàng vừa suy nghĩ , vừa bước vào nhà bếp tìm thức ăn cho con , nhưng trong bếp không có gì ăn cả , còn tủ lạnh thì chỉ sót lại có tí sữa mà thôi . Hoàng cho con uống đỡ ,rồi hỏi .

- Vợ tao chưa nấu đồ ăn à !

- Hình như là chưa ,vì tao thấy vợ mày đi hồi sớm mà .

Câu trả lời càng làm tăng nỗi lo của Hoàng ,Hoàng cứ đi tới đi lui trong nhà , trong khi Toàn đang lục lạo tìm đồ nấu ăn .

- Ê ! Mày ăn mì không , tao nấu luôn ?Hoàng gật đầu nhẹ nhưng không buồn lên tiếng , đầu óc chàng càng tăng nỗi âu lo khi nghĩ rằng vợ chàng đã gặp chuyện chẳng may xảy ra , vì giấy tờ trong bóp và cái bóp đó chưa bao giờ rời vợ Hoàng , hay là ...

- Ê Toàn , chắc tao phải gọi cảnh sát quá .

- Chuyện gì ?

- Mày có thấy lạ không ? Vợ tao chưa bao giờ bỏ nhà đi lâu như thế này và nhất là nàng không bao giờ rời cái bóp của mình ,thì tại sao sổ giấy tờ đó lại rơi ra được . Tao nghĩ là có chuyện gì xảy ra rồi .

- Đừng nghĩ bậy mày ơi ! 1 chút vợ mày về bậy giờ .

- Tao cũng mong là như vậy , nếu chờ thêm chút nữa mà vợ tao không về chắc tao phải báo cảnh sát quá .

- Thôi ăn mì đi rồi tính tiếp .Toàn đặt 2 tô mì cho cha con Hoàng , còn mình thì mang tô mì ra sân sau ăn . Thời gian trôi thật chậm , thằng nhỏ đã ngủ say , tiếng thở đều của nó nghe rõ trong đêm vắng lặng , Toàn cũng đã đi ngủ , chỉ còn lại một mình Hoàng suy nghĩ băng quơ .Chàng vụt đứng dậy đi đến bên điện thoại mà quay số của cảnh sát

và xin được nói chuyện với người Việt .

Người cảnh sát trực bảo Hoàng chờ .

- Hello , Tôi giúp gì được ông ?

- Thưa tôi có chuyện cần nhờ giúp đỡRồi Hoàng đem hết chuyện nhà ra kể , không quên nhấn mạnh rằng vợ mình chưa bao giờ đi lâu như vậy và cũng chưa bao giờ rời cái bóp để sổ giấy tờ kia rơi ra .

Hoàng cũng cung cấp bằng số xe của mình cho cảnh sát .

- Chúng tôi ghi nhận được ...nhưng vợ ông đi chưa quá 48 giờ cho nên chúng tôi không thể nào ghi là mất tích được .Xin ông kiên nhẫn chờ thêm , nếu có tin gì chúng tôi báo với ông ngay .

Hoàng chỉ còn biết cảm ơn và chờ đợi mà thôi .Từ ngày sang Mỹ đến nay vợ chồng Hoàng không có bàn bẽ thân nhân gì , cho nên bây giờ Hoàng có muốn đi tìm vợ chàng cũng không biết nơi đâu mà tìm , nhưng ngồi chờ đợi mãi Hoàng của không yên tâm ...cho nên Hoàng mặc vội chiếc áo khoác mỏng ,rồi lấy chìa khóa xe của Toàn ra đi mà vẫn chưa biết đi đâu giữa đêm như thế này .Hoàng lái xe chậm ngang qua những khu phố mà chàng và vợ có lần đi qua . Một vài ngôi nhà còn văng vọt những ánh đèn khuya chiếu hắt ra mặt đường , những con mèo đi ăn đêm giương đôi mắt sáng long lanh nhìn thẳng vào ánh đèn xe , Hoàng cứ lang thang như thế suốt sáng lái xe qua hết các khu phố mà chẳng được gì .Cuối cùng rồi chàng cũng trở về nhà không .Chậm chậm lê từng bước vào nhà , chợt nghe có tiếng trẻ con khóc và tiếng người đang dỗ , Hoàng mừng quá mở cửa chạy ào vào trong nhà ,ngỡ rằng vợ chàng đã về ...nhưng không ,thằng bé thức dậy không thấy ai nó khóc , còn Toàn thì mắt nhắm mắt mở phải dỗ nó .

- Ông ơi ! Là ông . 2 ông bà làm gì mà đi sớm dữ vậy .

- Tao lái xe vòng vòng kiếm vợ tao , tao lo quá .

- Hà ? Vợ mày chưa về à ! Mày có gọi cho cảnh sát chưa .

- Gọi rồi ...nhưng không được gì .

- Họ nói sao ?

- Chưa đến 48 tiếng ,chưa thể gọi là mất tích .

- Vậy mày tính sao ?

- Còn tính sao nữa , tao gọi xin nghỉ để hôm nay đi tìm .
- Được tao đi với mày , hôm nay tao cũng được nghỉ .
- Ừ !

Hoàng bỗng con vào trong phòng tắm rửa mặt xong mang con về phòng thay đồ cho con . Chàng mừng yêu con .

- Bé con của ba , sao lại khóc nhè buổi sáng vậy ?Thằng bé ngả đầu vào lòng cha mà nói .
- Con muốn má .Con muốn má . Rồi bỗng dưng nó oà lên khóc tiếp . Hoàng cố dỗ con , đôi mắt nhìn dõi nhìn chung quanh , tất cả đồ đạc còn đây , sắp xếp còn trong ngăn nắp đoàng hoàng mà em ơi ! em đi đâu để anh phải lo lắng , để con phải khóc đòi . Hoàng mãi suy nghĩ mà quên mất dỗ con , rồi như chung lòng chàng cúi xuống ôm con vào lòng mà cùng khóc với con

Chuyện đã qua gần 2 tháng rồi và Hoàng cũng đã trở lại đi làm sau hơn 3 tuần lễ cố công mà vẫn không tìm được vợ , lúc đầu mỗi ngày chàng vẫn gọi sở cảnh sát để xin tin tức nhưng như mò kim đáy biển chàng không tìm hiểu được gì thêm .Nỗi đau tuy có tí lắng dịu vì cuộc sống của chàng và thằng bé . Tuy trở lại làm nhưng Hoàng không hoàn toàn để tâm vào việc làm cho lắm , cũng như hôm nay Hoàng thần thờ về nhà trên chuyến xe buýt chàng suýt té vì cố đứng lên đi lại chỗ của một người con gái mà chàng lăm từ phía sau là vợ mình .

- Ăn gì chưa vậy ?
- Chưa ,nhưng không đói .Thằng bé ăn gì chưa vậy .
- Tao làm cơm cho nó ăn rồi , hình như nó đang coi TV thì phải .
- Ừ .

- Làm 1 lon đi , beer trong tủ còn nhiều mà .

Hoàng đi lấy beer , rồi ra ngồi cạnh Toàn mà hớp một ngụm lớn .

- Lúc mày đi rước thằng bé , nó còn khóc không ?
- Ở đằng kia thì không , mà về nhà thì có , chắc tại nó đói bụng .Toàn không dám nói vì nó nhớ mẹ nhưng Hoàng đã nói .

- Gần 2 tháng rồi , không biết chuyện gì đã xảy ra cho bà nữa , tao không dám báo về nhà bên Việt Nam .

- Tao nghĩ mày nên báo tin đi . À hình như mày có thư nhiều lắm kìa .

- Ôi thì ba cái bill đó mà , từ ngày vợ tao mất tích đến giờ tao bị nợ chồng lên tới đầu luôn, may mà đi làm bằng xe buýt được ,còn không chắc cha con tao lên chùa xin ăn ,xin ở quá .

Nói vậy nhưng Hoàng cũng đi lấy chồng thư ra mà xem .Lật lật từng tờ thư bỗng chàng dừng lại trước lá thư có nét chữ của vợ chàng .

- Mày ơi ! vợ tao còn sống nè !

- Hà ,thư của vợ mày à !

Không trả lời Hoàng xé vội bức thư với cái địa chỉ xa lắc đâu đâu . Chàng đọc ngấu ngiennes ,hình như bức thư ngắn quá không đủ chứa đựng những gì chàng muốn biết . Tự dưng Hoàng ngưng đọc và cầm lon beer lên ực 1 hơi cạn luôn rồi quăng ra xa cái lon không .Hoàng ngửa cổ lên trời cười ha hả một tràng dài thật dài làm cho Toàn giật mình .

- Ê ! Tin vui hả mày ? Hoàng không đáp ,ngưng bật tiếng cười , rồi gục đầu xuống bàn khóc nức nở .

Toàn ngờ ngác giằng lấy lá thư đọc nhanh .

" Anh Hoàng !

Thật tình em xin lỗi anh .Em đã ra đi không lời từ biệt . Bao năm chung sống bên anh em rất vui nhưng em không thể chôn mãi đời mình trong cảnh khốn khó được . Tối hôm đó ngồi trong nhà của bạn trai em nhìn ra thấy anh chạy xe vòng vòng tìm em , em muốn chạy ra trở về với anh , nhưng em đã ngừng lại và quyết định ra đi . Em không mang theo con vì em biết anh rất thương con .Số tiền em mang theo bên mình là của anh ,cũng như chiếc xe ,cho nên em gửi kèm theo thư này chỉ phiếu 10,000 đô , coi như em trả lại cho anh .

Vĩnh biệt anh "

- Trời ! Thật như thế sao ??? Toàn thoáng thốt .

- Ba ơi ! Ừa sao ba lại khócba không được khóc nhè .Thằng bé lặp lại lời Hoàng nói . Ba , ba nghe con nói không ? Hoàng ngưng tiếng khóc , đứng dậy bỗng con lên , hôn vào má con mà nói .

- Đúng ba không được khóc nhè .

- Ba dễ thương quá .

- Ba không khóc nè vì ba còn có con , ba còn có con

Hoàng bỗng con lững thững đi vô nhà . Từ đây ba an tâm mà lo cho con rồi .Ba sẽ làm thật nhiều để kiếm tiền nuôi con và dành lại cho con sau này .Con ngoan của ba

** Base on true story nhưng tên các nhân vật đã được sửa đổi....Tác giả không chịu trách nhiệm nếu có sự trùng lặp ngoài ý muốn.

Sep 19-03